

Szócs Margit
ÚGY HISZEM

nem lesz félelmetes –
kerékpáron jön majd,
enyhén borostásan,
vadonatúj,
koptatott farmerben,
vérvörös,
lobogó sállal;
fogadok, hogy
behízelgi magát
virággal, bókkal,
meghív vacsorára
egy méregdrága
underground-vendéglőbe,
traktálni fog
madárnyelv-pörkölttel,
áfonya-pezsögővel,
miközben szemével
igéz, csábít,
szótlanul ígéri,
hogyha vele megyek,
megtanít eltűnni,
kövekbe alászállni,
átúszni az eget...
Úgy hiszem,
nem lesz eróm ellenállni,
hagyom, hogy
semmivé oldjon
lélegzetelállító csendje.

MÉLYEN

divatjamúlt ruhák,
kacatok,
sosemvolt otthonok
omladéka alatt heversz;
régész vagyok –
a rád tapadt rétegekből
viszonylag könnyen
megsaccolhatom,
mikor is volt
az a hajdani,
utolsó,
önkívületbe fagyott
lobbanás,
mely lavinaként
temetett maga alá;
óvatosan fejtem le rólad
az idegen elemet,
látni akarlak még egyszer,
lefújom a tested takaró
puha fehérséget,
megnyugtatlak,
nem penész ez,
csak a tavalyi hó.

PROMÉTHEA

Fogságomban bejárom
a lázálmok minden hosszúsági
és szélességi fokát,
csapkodom a rémület
sikolyra hangolt húrjait;
a szikla mögött

szárnysuhogás,
tollpengék szabdalják
az eget;
lánccsörgéssel hívlak
keselyűm, kedvesem,
reggelivel, friss májammal
várlak,
lakmározz kedvedre,
falj, zabálj,
míg lopott tűzzel vegyes
bűntudattal
lángra lobbantom
istenek-szabta,
pazar tollruhád.

